

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžso/63/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200305
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200305.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcov: 1/ Y. A. Z. - Blue - Media, so sídlom Bardejovská č. 220/1, 089 01 Svidník, IČO: 46 213 058, 2/ X. A. Z., bytom XX-XXX E. Č.. XXX, Poľská republika, 3/ O. M., bytom S. Č.. X/XX, XX-XXX, A., Poľská republika, všetci zast.: JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Masarykova č. 2, 080 01 Prešov proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu, na odvolanie žalobcov a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. apríla 2015 č.k. 4S/17/2014-52, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. apríla 2015 č.k. 4S/17/2014-52 v časti zamietnutia žalôb žalobcu 1/ p o t v r d z u j e .
- II. V časti zrušenia napadnutých rozhodnutí v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami a vrátenia veci na ďalšie konanie vo vzťahu k žalobcom 2/ a 3/ rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. apríla 2015 č.k. 4S/17/2014-52 m e n í tak, že konanie zastavuje .
- III. V časti priznania náhrady trov konania žalobcom 2/ a 3/ rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. apríla 2015 č.k. 4S/17/2014-52 m e n í tak, že im náhradu trov konania n e p r i z n á v a .
- IV. Odvolanie žalobcov 2/ a 3/ o d m i e t a .
- V. Žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

- I.
Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 14586-2/2014-BA z 21.01.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie č. 1“ - č.l. 8) žalovaná ako odvolací orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) v zmysle § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 87913-1/2013-KEM z 22.08.2013 vo veci zániku sociálneho poistenia (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a administratívne odvolanie žalobcu 1/ a žalobcu 2/ zamietla.

2. Rozhodnutím č. 14542-2/2014-BA z 08.01.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie č. 2“ - č.l. 8 pripojeného spisu sp.zn. 4S 18/2014, napadnuté rozhodnutie č. 1 a napadnuté rozhodnutie č. 2 ďalej na účely rozsudku spoločne aj „napadnuté rozhodnutia“) žalovaná ako odvolací orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. v zmysle § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 86122-1/2013-KEM z 15.08.2013 vo veci zániku sociálneho poistenia a administratívne odvolanie žalobcu 1/ a žalobcu 3/ zamietla.

3. Žalovaná s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. c), § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) ako aj § 19 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v napadnutých rozhodnutiach konštatovala, že žalobca 2/ bol vedený v registri poistencov žalovanej ako zamestnanec žalobcu 1/ od 01.03.2012 a žalobca 3/ od 01.04.2012. Žalobca 1/ je zapísaný v registri zamestnávateľov vedeného prvostupňovým orgánom od 01.06.2011.

4. Ďalej žalovaná vyzdvihla právny vplyv Nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, ako aj Nariadenia z 21. marca 1972, ktorým sa stanovuje postup pri vykonávaní nariadenia (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú rámci spoločenstva, po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie na napadnuté rozhodnutie.

Následne poukázala na nové koordinačné nariadenia, t.j. Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej na účely rozsudku len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa vykonáva základné nariadenie (ďalej na účely rozsudku len „vykonávacie nariadenie“), ktoré sa uplatňujú od 01.05.2010.

5. V súvislosti s prejednávanou vecou žalovaná v napadnutých rozhodnutiach najmä poukázala na čl. 13 základného nariadenia, ktorý ako kolízna norma vymedzuje právny poriadok, ktorému podlieha osoba vykonávajúca činnosti s charakterom práce v dvoch alebo viacerých členských štátoch.

Vo vzťahu k pracovným činnostiam zanedbateľného rozsahu, tieto žalovaná vymedzila ako činnosti, ktoré sa vykonávajú trvalo, avšak z hľadiska času a hospodárnej návratnosti sú nepodstatné.

6. Čo sa týka skutkového stavu, žalovanej bola doručená informácia z poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych - ďalej na účely rozsudku len „poľská inštitúcia ZUS“), že v posledných rokoch vznikli firmy v iných členských štátoch, ktoré, hoci sprostredkujú pre poľských samostatne zárobkovo činných osôb zamestnanie, tak sa zrejme chcú vyhýbať plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikania v Poľskej republike.

V uvedenej súvislosti prvostupňový orgán vykonal v priebehu roku 2013 viaceré kontroly u zamestnávateľa (ďalej na účely rozsudku len „kontroly“, resp. všeobecne „kontrola“) so zameraním na splnenie podmienok pre určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania (vid' rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Planzer Luxembourg Sarl sp.zn. C-73/06) ako aj na overenie reálneho výkonu činností zamestnancov zamestnávateľa.

7. Z výsledkov hore uvedenej kontroly aj pre žalovanú vyplýva, že sídlo zamestnávateľa, uvedené vo výpise z obchodného registra, nespĺňa základné kritéria registrovaného sídla spoločnosti, a tiež sa nepodarilo preukázať reálny výkon činnosti žalobcov v 2. rade a 3. rade ako zamestnancov.

8. V napadnutom rozhodnutí č. 1 žalovaná konštatovala, že kontrolou zameranou na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky sa nepodarilo preukázať na základe relevantných skutočností, že na žalobcu v 2. rade sa od 01.03.2013 vzťahuje slovenská legislatíva, a preto prvostupňový orgán rovnako ako aj žalovaná rozhodla, že mu povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti 01.03.2013 podľa slovenskej legislatívy nevzniklo.

9. V napadnutom rozhodnutí č. 2 žalovaná konštatovala, že vystavila pre žalobcu v 3. rade formulár PD A 1 s platnosťou od 01.04.2012 do 14.08.2012 (str. 7 napadnutého rozhodnutia č. 2), t.j. na dobu určitú. Formulár bol vystavený v čase, kedy neexistovali pochybnosti o správnosti určenia uplatniteľnej legislatívy a splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy nebolo overené kontrolou reálneho výkonu činnosti na území Slovenskej republiky. Pri vystavení napadnutého rozhodnutia vzal prvostupňový orgán túto skutočnosť do úvahy, rovnako aj výsledky kontroly, na základe čoho rozhodol, že posledný deň platnosti formulára, t.j. 14.08.2012 je dňom zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu v 3. rade, a preto žalovaná dospela v napadnutých rozhodnutiach k záveru, že tam uvedené povinné formy poistenia podľa slovenskej legislatívy žalobcovi v 3. rade zanikli 14.08.2013.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

10. Proti napadnutým rozhodnutiam podal žalobca na Krajský súd v Prešove žaloby, obidve zo 14.02.2014.

V žalobách s obdobným obsahom najmä brojil proti nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonnej lehote a bol porušený princíp rovnakého zaobchádzania. Rovnako mal za to, že kontrola vykonaná zo strany správneho orgánu ohľadne skúmania výkonu činnosti zamestnancov žalobcu bola vykonaná nezákonne, nakoľko do kompetencie žalovanej resp. jej pobočky nepatrí kontrola výkonu práce a pracovnoprávných vzťahov.

11. Žalobca v žalobách odkázal na Praktickú príručku - právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov v Európskej únii, európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku (ďalej na účely rozsudku len „príručka“), podľa ktorej je podľa názoru žalobcu uplatniteľnou legislatívou vo vzťahu k právnemu posúdeniu zamestnancov žalobcu legislatíva Slovenskej republiky, nakoľko sa na jej území nachádza registrované sídlo podnikania.

12. Žalovaná vo svojich vyjadreniach k žalobám žiadala žaloby ako nedôvodné zamietnuť. Vo svojich argumentoch vychádzala z citácie relevantných ustanovení základného nariadenia ako aj vykonávacieho nariadenia.

B)

13. Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/17/2014-40 zo dňa 16. októbra 2014 boli podľa § 112 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku tiež „O.s.p.“) v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 O.s.p. veci vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 4S/17/2014 a 4S/18/2014 spojené s tým, že sa budú spoločne prejednávať pod prv uvedenou sp.zn. 4S/17/2014.

14. Následne Krajský súd v Prešove z vlastnej iniciatívy (ex offio) uznesením č.k. 4S/17/2014-41 zo dňa 25. novembra 2014 pribral do konania účastníkov správneho konania pani X. A. Z., bytom XX-XXX E. XXX ako žalobcu v 2. rade a pani O. M., ako žalobcu v 3. rade bytom S. X/XX, XX-XXX A., obidve Poľská republika podľa § 250 ods. 1 O.s.p. s odôvodnením, že ako zamestnankyne žalobcu by zrušením napadnutých rozhodnutí mohli byť dotknuté vo svojich právach a povinnostiach.

C)

15. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutia spolu s konaním, ktoré im predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ďalej sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, pričom vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, ale vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade žaloba dôvodná je. Preto pri aplikácii § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu v 1. rade zamietol, vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade napadnuté rozhodnutie č. 1 spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil, vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade napadnuté rozhodnutie č. 2 spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) O.s.p. zrušil a obidve zrušené veci vrátil žalovanej na ďalšie konanie, pričom žalobcovi v 2. a 3. rade náhradu trov konania priznal v tam uvedenej výške.

K námietkam žalobcu v 1. rade:

16. Krajský súd (str. 17 a 18 rozsudku krajského súdu) po opätovnom zopakovaní skutkového stavu (najmä skutočnosti zistené počas kontroly) a právnej argumentácie žalovanej (najmä základné a vykonávacie nariadenie) v prvom rade zdôraznil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ako žalobcu definujú fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na subjektívnych právach. Z ustanovenia § 250 ods. 2 O.s.p. pre krajský súd nesporne vyplýva, že fyzická alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, musí ísť o skutočné ukrátenie, a teda musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu.

17. Žalobca v 1. rade okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutého rozhodnutia, porušenia zásady dvojinstančnosti správneho konania, ktoré nebolo preukázané, netvrdí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Je síce pravdou, že pri vydávaní rozhodnutia neboli dodržané procesné lehoty, avšak aj podľa názoru krajského súdu toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože podľa § 250i ods. 3 O.s.p. - pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením žalobami napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

18. Namietaná nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej, bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu v 1. rade, je pre rozhodnutie vo veci irelevantná. Napadnutými rozhodnutiami vzhľadom na vyššie uvedené nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade.

19. Z obsahu žalôb je podľa názoru krajského súdu evidentné, že žalobca v 1. rade namieta iné porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania alebo porušenie práv porušenie práv zamestnancov. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy Slovenskej republiky, resp. uvedených nariadení EÚ, z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je bez akýchkoľvek pochybností, vyplýva povinnosť tvrdenia a porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného.

20. Za nedôvodnú považoval krajský súd (str. 18 rozsudku krajského súdu) námietku žalobcu v 1. rade, že sociálna poisťovňa pobočka a žalovaná ako organizačné zložky sociálnej poisťovne neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu.

21. Ani námietka žalobcu v 1. rade, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania nie je podľa názoru krajského súdu dôvodná, pretože z obsahu predloženého administratívneho spisu je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

22. K ostatným námietkam žalobcu v 1. rade vo vzťahu k prejudikovaniu rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd konštatoval, že žalobca v 1.

rade v žalobe nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké subjektívne práva žalobcu v 1. rade boli porušené.

23. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žaloby žalobcu v 1. rade nie sú dôvodné, a pri aplikácii § 250j ods. 1 O.s.p. k jeho osobe žaloby zamietol.

K námietkam žalobcov v 2. a 3. rade:

24. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie č. 2 nebolo aj napriek povinnosti zakotvenej v § 212 ods. 3 písm. c) zák. č. 461/2003 Z.z. doručené žalobcovi v 3. rade do vlastných rúk ale zásielka bola prevzatá treťou osobou, t.j. napadnuté rozhodnutie č. 2 vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade nemohlo nadobudnúť právoplatnosť.

25. Zároveň podľa názoru krajského súdu (str. 20 rozsudku krajského súdu), ak teda napadnuté rozhodnutie č. 2 bolo prevzaté inou osobou ako adresátom, tak zákonná lehota 2 mesiacov mu neplynula a žaloba v jeho prípade sa považuje za podanú včas (t.j. právoplatnosťou rozhodnutia krajského súdu o pripustení účastníka do konania).

26. K procesnej pozícii, a tak aj k oprávnenosti námietok žalobcu v 2. rade, krajský súd opomenul zaujať právny názor.

27. Krajský súd nepovažoval záver prvostupňového orgánu, že nebolo preukázané, že žalobcovia v 2. a 3. rade reálne vykonávali činnosť ako zamestnanci na území Slovenskej republiky, preto nemôžu podliehať slovenským právnym predpisom s prihliadnutím najmä na článok 11 ods. 3 základného nariadenia, s ktorým sa stotožnila aj žalovaná, za dostatočne preukázaný. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutia vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože z obsahu spisu ani z odôvodnení rozhodnutí nevyplýva, akým spôsobom bolo preukázané, že žalobcovia v 2. a 3. rade reálne činnosť zamestnancov na území Slovenskej republiky nevykonávali.

28. Tiež krajský súd zdôraznil (str. 20 rozsudku krajského súdu), že správne orgány sa dôsledne nevysporiadali ani s otázkou miesta podnikania žalobcu v 1. rade, pretože právne neodôvodnili, ktoré ustanovenia, akého právneho predpisu zamestnávateľovi zakazujú ukladať pracovné povinnosti telefonicky, riadiť svoju činnosť externe.

29. Podľa krajského súdu z doposiaľ vykonaného dokazovania, ktoré krajský súd posúdil ako nedostatočné, nemožno vyvodit' objektívny záver o tom, že žalobcovia v 2. a 3. rade nevykonávali v skutočnosti činnosť zamestnancov na území Slovenskej republiky. Takýto záver je vzhľadom na doposiaľ zistené skutočnosti predčasný a zistenie skutkového stavu je v zmysle § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. nedostatočné na prijatie jednoznačného záveru vo veci.

30. Z uvedených dôvodov krajský súd vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade napadnuté rozhodnutie č. 1 spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil, vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade napadnuté rozhodnutie č. 2 spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) O.s.p. zrušil a obidve zrušené veci vrátil žalovanej na ďalšie konanie, pričom o náhrade trov konania rozhodoval na základe zásady úspešnosti.

III.

Odvolať žalobcov a žalovanej /stanoviská

A)

31. Vo včas podanom odvolaní z 29.05.2015 (č.l. 64) proti rozsudku krajského súdu žalobca v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu napadol I. a V. výrok rozsudku krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu v 1. rade a o nepriznaní náhrady trov konania a žalobcovia v 2. a 3. rade napadli priznanú výšku trov konania, pričom v zmysle § 205 O.s.p. uviedli ako odvolacie dôvody:

- prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.] a
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

32. Následne odvolací súd sumarizuje odvolacie dôvody žalobcu v 1. rade:

- postupom žalovanej boli porušené aj subjektívne práva žalobcu v 1. rade, najmä porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, právo na dodržanie základných zásad správneho konania, pričom žalobca namieta aj porušenie svojho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou,
- nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia, že nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti konania,
- opätovne poukazuje na nezákonnosť vykonanej kontroly, najmä z dôvodu nedostatku kompetencie žalovanej na jej uskutočnenie, ako aj spôsob výkonu kontroly,
- má za to, že závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu neobstoja z právneho ani skutkového hľadiska, o zamestnanci žalobcu v 1. rade pracujú mimo sídla, z preberania a distribúcie letákov má zamestnávateľ vyhotovené fotografické záznamy a vedú sa dochádzkové listy, žalobca v 1. rade predložil tzv. reporty - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce,
- je registrovaným platcom DPH a pravidelne daňovému úradu podáva súhrnné výkazy a podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorých vyplýva, že žalobca 1/ reálne vykonáva činnosť,
- krajský súd sa nevysporiadal s ďalšími jeho argumentmi ako porušenie princípu rovnakého zaobchádzania, či neprípustnou retroaktivitou,
- závery prijaté konajúcim súdom vo vzťahu k dôvodnosti žaloby žalobcov v 2. a 3. rade ako zamestnanca o nedostatočne zistenom skutkovom stave a nedostatku dôvodov sa bez pochyby týkajú aj žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa.

33. Odvolanie v časti týkajúcej sa žalobcov v 2. a 3. rade bolo odôvodnené tým, že sa v celom rozsahu počas prvostupňového konania odvolávali na jednotlivé skutočnosti uvedené v podanej žalobe a táto bola v celom rozsahu podaná aj v ich prospech. Iba z dôvodu hospodárnosti žalobcovia v 2. a 3. rade nepodali samostatné žaloby, ale pridržali sa skutočností, ktoré uviedol v žalobe ich zamestnávateľ, tzn. žalobca v I. rade.

B)

34. Vo včas podanom odvolaní z 25.05.2015 (č.l. 67) napadla rozsudok krajského súdu žalovaná, a to vo vzťahu k žalobe žalobcu v 2. a 3. rade z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

35. Následne odvolací súd sumarizuje odvolacie dôvody žalovanej:

- napadnuté rozhodnutia boli podľa žalovanej vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov, výrok je dostatočne určitý a preukázaný, o pred vydaním napadnutých aj prvostupňových rozhodnutí bola vykonaná kontrola na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade na území Slovenskej republiky,
- zdôraznila, že pri posudzovaní splnenia základných kritérií registrovaného sídla žalovaná nepostupuje podľa slovenskej legislatívy, ale je povinná postupovať v súlade so záväznými nariadeniami EÚ a z praktickej príručky, rovnako vychádzala z termínov, na základe ktorých je možné určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa, ktoré vypracoval Súdny dvor na základe prípadu Planzer Luxembourg Sarl sp.zn. C-73/06,
- poukázala aj na čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia s tým, že dohoda medzi poľskou inštitúciou ZUS a žalovanou nemusí mať podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia písomnú formu, o súlade s článkom 76 ods. 4 základného nariadenia informovala poľskú inštitúciu ZUS dňa 25.07.2013, že v prípade zamestnávateľov, medzi ktorými je uvedený aj žalobca v 1. rade, ide o firmy ktorých zamestnanci reálne nevykonávajú činnosť na území Slovenskej republiky,
- neodoprela žalobcom v 2. a 3. rade podanie žaloby na správny súd v lehote 2 mesiacov od doručenia

rozhodnutia, čo však nevyužili

o a preto sa na nich hľadí, akoby žaloby voči napadnutým rozhodnutiam nepodali, o hoci krajský súd pribral žalobcov v 2. a 3. rade do konania podľa § 250 ods. 1 O.s.p., nemajú žalobcovia v 2. a 3. rade postavenie žalobcu, ale len pribratého účastníka konania.

36. Záverom žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu v 2. a 3. rade zamieta.

C)

37. Z vyjadrenia žalovanej (č.l. 76) zo 07.07.2015 vyplýva, že žalobca v 1. rade v odvolaní neuviedli také námietky ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí. Žalovaná sa naďalej pridrižiava svojho písomného vyjadrenia, v ktorom zaujala stanovisko ku každej námietke žalobcov v 2. a 3. rade obsiahnutej v žalobe.

38. Ďalej žalovaná vo vyjadrení uviedla nasledovné:

- žalovaná nerozhoduje o odvodovej povinnosti žalobcu v 1. rade, ale o zániku sociálneho poistenia jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že za týchto zamestnancov nebol povinný platiť poisťné, žalobca v 1. rade tým však nie je dotknutý na majetkových právach, žalovaná žalobcovi v 1. rade nebráni využívať právo na podnikanie a dosahovanie zisku,
- žalovaná má za to, že na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovať podnikanie,
- ako inštitúcia zodpovedná za uplatňovanie koordinačných nariadení je toho názoru, že pri posudzovaní žiadosti je povinná preskúmať aj charakter činnosti danej spoločnosti,
- žalovaná neargumentuje tým, že je oprávnená vstupovať do pracovnoprávných vzťahov, ale poukazuje na skutočnosť, že je oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia,
- podľa názoru žalovanej každý zo žalobcov koná sám za seba, pričom ich procesné úkony sa posudzujú samostatne, žalobcom v 2. a 3. rade nebolo odopreté právo domáhať sa svojich práv súdnou cestou v zákonnej dvojmesačnej lehote odo dňa doručenia napadnutého rozhodnutia žalovanej; zo spisového materiálu je zrejmé, že žalobca v 1. rade podal žalobu v mene svojej osoby a žalobcovia v 2. a 3. rade túto zákonnú možnosť nevyužili.

39. Záverom žalovaná požiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa žalobcu v 1. rade potvrdil a žalobu žalobcov v 2. a 3. rade zamietol.

D)

40. Vo vyjadrení žalobcov (č.l. 74) z 08.07.2015 k odvolaniu žalovanej označili žalobcovia odvolanie žalovanej za nedôvodné, stotožnili sa s právnym názorom prvostupňového súdu a opätovne odkázali na samotnú žalobu, v zmysle ktorej vykonanie predmetných kontrol u žalobcu v 1. rade vzhľadom na povahu činnosti jeho zamestnancom v žiadnom prípade pre zistenie skutkového stavu náležitým a objektívnym spôsobom nepostačuje.

41. Ďalej žalobcovia vo vyjadrení uviedli nasledovné:

- záver žalovanej o tom, že zamestnanci žalobcu v 1. rade nevykonávajú činnosť na území Slovenskej republiky neobstojí pre nedostatočné zistenie skutkového stavu, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu musí bezpodmienečne vychádzať z náležite zisteného skutkového stavu,
- žalobcovia nesúhlasia s tým, že rozhodnutie týkajúce sa zániku sociálneho poistenia sa nedoručuje do vlastných rúk.

42. Záverom žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti, ktorá je napadnutá odvolaním žalovanej, ako vecne správny potvrdil a prisúdil im náhradu konania.

IV.

Prejudiciálne konanie

43. Z dôvodu podania prejudiciálnej otázky týkajúcej sa výkladu dotknutých ustanovení práva Európskej únie Súdnemu dvoru bolo konanie vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky uznesením z 28.06.2016 sp.zn. 1Sžso/63/2015 prerušené.

44. Súdny dvor prejudiciálnu otázku akceptoval a svoju odpoveď prostredníctvom rozsudku sp.zn. C-89/16 z 13.07.2017 zaslal konajúcemu senátu Najvyššieho súdu v nasledujúcom znení:

„Článok 13 ods. 3 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, zmeneného a doplneného nariadením (EÚ) Európskeho parlamentu a Rady č. 465/2012 z 22. mája 2012, sa má vykladať v tom zmysle, že s cieľom určiť vnútroštátnu právnu úpravu uplatňujúcu sa v zmysle tohto ustanovenia na osobu, akou je žalobca vo veci samej, ktorý je zvyčajne zamestnancom v jednom členskom štáte a samostatne zárobkovo činnou osobou v druhom členskom štáte, je potrebné zohľadniť požiadavky uvedené v článku 14 ods. 5b a článku 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, zmeneného a doplneného nariadením č. 465/2012.“

V.

Právne názory odvolacieho súdu

45. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v intenciách rozsudku sp.zn. C-89/16 Súdneho dvora a v medziach čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vyhodnotil listinné dôkazy obsiahnuté v súdnom ako aj v priloženom administratívnom spise, preskúmal rozsudok krajského postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku ďalej len „O.s.p.“) s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k nižšie odôvodnenému záveru, že odvolanie žalobcu v 1. rade nie je dôvodné, a preto výrok (v poradí I.) rozsudku krajského súdu o zamietnutí žalôb žalobcu v 1. rade postupom podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil. Zároveň dospel k záveru, že odvolanie žalovanej vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade je dôvodné, a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu (výroky v poradí II. a III.) zmenil tak, že konanie v tejto časti zastavil so záverom o nepriznaní náhrady trov prvostupňového konania (výrok rozsudku krajského súdu v poradí IV.).

46. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci žalobcov), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správneho orgánu.

47. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca v 1. rade domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je skutková otázka, či na základe podkladov získaných žalovanou počas vykonaných kontrol zamestnávania zahraničných pracovníkov na území Slovenskej republiky boli dostatočne preukázané skutočnosti opodstatnené nasvedčujúce záveru, že zamestnancom žalobcu v 1. rade príslušné poistenia v zmysle zák. č. 461/2003 Z.z. zanikli, resp. nevznikli.

48. V prejednávanom prípade je však potrebné sa v prvom rade vysporiadať s otázkou, či vydaním

napadnutých rozhodnutí došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu v 1. rade a či je žalobca v 1. rade aktívne procesne legitímovaný na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí týkajúce sa zániku resp. nevzniku príslušných poistení jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy. Týmito otázkami sa správne zaoberal aj krajský súd.

49. Po preverení podmienok konania v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov týkajúcich sa porušenia subjektívnych práv žalobcu v 1.rade spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku o zamietnutí žalôb žalobcu v 1. rade.

50. Na prvom mieste musí Najvyšší súd zdôrazniť, že žalobca v 1. rade svoje odvolanie oprel o odvolacie dôvody týkajúce sa neúplne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, avšak tieto naznačujú iba porušenie subjektívnych práv jeho zamestnancov (žalobcov v 2. a 3. rade). Námitky o nezákonnosti kontroly vykonanej žalovanou, porušení princípu rovnakého zaobchádzania, nepreukázaní registrovaného miesta podnikania, či absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancami nie sú preto vo vzťahu k porušeniu subjektívnych práv žalobcu relevantné, a to z nasledovných dôvodov.

51. Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. aktívne legitímovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt, okrem zákonných výnimiek, ktoré v tomto súdnom prieskume nie sú naplnené, nie je aktívne legitímovaný na podanie takej žaloby v prospech ochrany subjektívnych práv inej osoby. So zreteľom na ustanovenie § 247 ods. 1 O.s.p. je nutné považovať za podstatnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie osoby v pozícii žalobcu o tom, že bola ukrátená na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o jeho subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže byť posúdená otázka aktívnej legitímácie takejto osoby.

52. Rovnako Najvyšší súd zdôraznil v iných predchádzajúcich rozhodnutiach (sp.zn. 9Sžo/117/2015, 9Sžo/166/2015), že žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym žalobcovým právam.

53. Žalobca v 1. rade v odvolaní tvrdil, že boli porušené jeho subjektívneho práva, a to právo na spravodlivý proces, zahŕňajúce právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, právo na dodržanie základných zásad správneho konania, ako aj právo vlastníť majetok, právo na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou nie sú dostatočným dôvodom na vyslovenie záveru o nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu či nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ak nie sú podložené konkrétnymi zásahmi. Nestačí porušenie tvrdiť, je nutné ho aj preukázať.

54. Avšak žalobca v 1. rade žiadnym spôsobom nepreukázal, akým spôsobom napadnuté rozhodnutia o zániku povinného poistenia zamestnancov zasahujú do práva vlastníť majetok či práva na dosahovanie zisku žalobcu ako zamestnávateľa. Žalobcovi v 1. rade nebola napadnutými rozhodnutiami zakázaná podnikateľská činnosť, ani právo zamestnávať zamestnancov, a to či už občanov Poľskej republiky alebo Slovenskej republiky. Ani tieto odvolacie námietky preto nemožno považovať za dôvodné.

55. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu, že z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí a zásady

dvojinštančnosti konania žiadne porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Vo vzťahu k nedodržaniu zákonnej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí považuje odvolací súd za správne tvrdenie krajského súdu, že nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Rovnako ako správne uviedol krajský súd nebolo preukázané ani porušenie zásady dvojinštančnosti konania, a to vo vzťahu k námietkam žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa. S ohľadom na vyššie uvedené musí odvolací súd konštatovať správnosť záveru krajského súdu o tom, že žalobca v 1. rade nebol procesne aktívne legitimovanou osobou v zmysle § 247 O.s.p.

56. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu v 1. rade si odvolací súd dovoľí odkázať na rozsudok Najvyššieho súdu v obdobnej právnej veci z 26.07.2017 sp.zn. 9Sžso/166/2015, od ktorého záverov nevidí odvolací súd dôvod sa odchýliť:

„Rovnako za správne považoval odvolací súd závery krajského súdu o tom, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou. Pokiaľ žalobu žalobcu v 1. rade zamietol, rozhodol správne, pretože žalobca v 1. rade nielenže nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv (namietal porušenie práv žalobcov v 2. až v 4. rade - zamestnancov), ale rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade. V prípade bezdôvodného odvedenia poistného, by bolo poistné zamestnávateľovi v zmysle § 145 zákona o sociálnom poistení vrátené. Ani odvolací súd žiadny zásah do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade nezistil. Prichádzal do úvahy len zásah do majetkovej sféry žalobcov v 2. až v 4. rade - zamestnancov.“

Odvolací súd preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozhodnutie krajského súdu v časti o zamietnutí žalôb žalobcu v 1. rade.

57. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcov v 2. a 3. rade, Najvyšší súd ako súd odvolací, dospel k záveru, že ich odvolanie, resp. iba odvolacie dôvody je potrebné odmietnuť.

58. Z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že žaloby boli podané len žalobcom a nie zamestnancami. Aj keď žalobca argumentoval, že žaloby boli podané len žalobcom z hľadiska hospodárnosti a rýchlosti, nič to nemení na procesnom postavení zamestnancov ako pribratých účastníkov v konaní, hoci ich krajský súd nesprávne pribral na stranu žalobcov a následne ich procesne označoval ako žalobcov v 2. a 3 rade.

59. Pribratím účastníkov do konania však nie je možné odstrániť nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Žalobcovia v 2. a 3. rade, aj keď ich krajský súd za žalobcov označil (viď aj argumentácia v bode č. 58), žaloby nikdy nepodali. Do konania boli pribratí uznesením krajského súdu, a preto je potrebné na nich ako na pribratých účastníkov nahliadať. Len z dôvodu zachovania kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia sa odvolací súd rozhodol nemeniť ich označenie na pribratých účastníkov, čo však nemení ich procesné postavenie v konaní.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. v cit. znení odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré b) bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený;

60. Pribratie účastníka podľa § 250 ods. 1 O.s.p. znamená, že iba v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia a následnom preukázaní spojitosti medzi zrušením napadnutého rozhodnutia a ujme v jeho subjektívnych právach, resp. povinnostiach sa takáto osoba pribratá do konania stáva aktívne legitimovaným nositeľom procesných práv vrátane práva spochybníť zákonnosť rozsudku krajského súdu.

Nakoľko tak žalobca v 2. rade ako aj v 3. rade majú len postavenie pribratého účastníka konania a nie žalobcov, tak nie sú osobami oprávnenými na podanie odvolania, a preto musel odvolací súd v zmysle § 218 ods. 1 písm. b) v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. odvolanie obidvoch zamestnancov ako neprípustné odmietnuť a bližšie sa ním nezaoberať.

Podľa § 103 O.s.p. v cit. znení kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. v cit. znení ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

61. Krajský súd mal, ako vyplýva z rozhodnutia za preukázané, že napadnuté rozhodnutie č. 2 nebolo doručené priamo adresátovi - žalobcovi v 3. rade, ale prevzala ho iná osoba. Krajský súd opätovne neukladal žalovanej doručovať tieto rozhodnutia žalobcovi v 3. rade, ale považoval ho za podané v zákonom stanovenej lehote a na jeho základe napadnuté rozhodnutie č. 2 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie a rozhodnutie.

62. Odvolací súd sa nestotožnil s týmto právnym posúdením veci vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade. Žalobca v 3. rade netvrdil, že by mu rozhodnutie žalovanej vôbec nebolo doručené (nežiadal ani, aby súd nariadil jeho doručenie), resp. nespochybňoval, že by o ňom dovedy nemali vedomosť.

63. Ako už bolo uvedené vyššie, z celého predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by žalobcovia v 2. a 3. rade podali žalobu, či už sami alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Aj napriek tomu, že krajský súd ich označoval ako žalobcov v 2. a 3. rade, ide stále o pribratých účastníkov a kladné rozhodnutie krajského súdu o ich návrhu na vstup do konania na strane žalobcov podľa § 250 ods. 1 O.s.p., bezpochyby nenahrádza absenciu ich aktivity na podanie žaloby.

64. Tým, že krajský súd preskúmaval napadnuté rozhodnutia následne vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade, ktorí žalobu na preskúmanie rozhodnutí žalovanej ani nepodali, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania.

Vzhľadom na to, že žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí neboli týmito zamestnancami podané, nemal odvolací súd inú možnosť, ako rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie podľa § 220 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zmeniť a konanie zastaviť.

65. K námietke žalobcu v 1. rade týkajúcej sa arbitrárnosti rozhodnutia odvolací súd poukazuje na to, že krajský súd sa v odôvodnení zaoberal pre prejednávajúcu vec relevantnými právnymi otázkami, a to najmä aktívnou procesnou legitimáciou žalobcu, a preto nemožno rozhodnutie, v ktorom krajský súd nedal odpoveď na všetky žalobcom nastolené otázky za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

VI.

66. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť, že odvolanie žalobcu v 1. rade neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Argumenty a námietky uvedené žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu preukazujúce dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia a tie uplatnené v odvolaní, sú obsahovo totožné. Odvolacie námietky žalobcu v 1. rade preto nie sú spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia krajského súdu, nakoľko sa krajský súd dostatočným spôsobom vysporiadal s argumentmi žalobcu v 1. rade a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia dospel k záveru o potrebe zamietnutia žalôb. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi zistenými v súdnom konaní o tom, že žalobcove subjektívne práva neboli správnym

rozhodnutím priamo dotknuté a jeho námietky dôvodné.

67. Zároveň odvolací súd uvádza, že odvolanie žalovanej považuje vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade (nesprávne označených za žalobcov) za dôvodné, a to v časti týkajúcej sa nesprávneho procesného postavenia v konaní a skutočnosti, že nepodali žalobu. Nakoľko dospel odvolací súd k záveru o potrebe zmeny rozhodnutia krajského súdu vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade, nebol dôvod sa zaoberať ďalšími v odvolaní uvedenými argumentmi a námietkami.

68. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcov a stanoviska žalovanej ako aj s prihliadnutím na závery vyššie uvedené a citovanú judikatúru (sp.zn. 9Sžso/117/2015, 9Sžso/166/2015) od ktorej záverov nie je v prejednávanej veci dôvod sa odchýliť, s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 a 220 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

69. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poisťné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

70. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo, a preto odvolací súd žalobcom v 1. až 3. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

71. V súvislosti so zmenou rozsudku krajského súdu vo vzťahu k žalobcom v 2.a 3. rade zmenil odvolací súd aj výrok krajského súdu o trovách konania tak, že týmto žalobcom právo na náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, pretože neboli v prvostupňovom konaní úspešní.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).